

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

18. Quod signum ostendis nobis quia hæc facis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Antonius
Possseuinus
in Atheis-
mis here-
ticorum,
An. 1578.

Caluini
fæda men-
dacia.

optimo iure à nobis non *malignos* tantum & *inuidos*, sed im-
pios & *facilegros* vocari, qui sub specie honoris Christi, San-
ctos eius debito honore priuant & in ordinem cogunt: sicuti
veteres hæretici sub specie zeli erga Dei Patris honorem fi-
lio Dei detraxerunt, & in creaturarum ordinem redegerunt:
quod & hodie in Transilvania ter impius ille Frãciscus David
moltus, sub specie extollendæ misericordiæ vnus Dei, ipsum
Christum Salvatorem esse mundi negavit, & eo nomine ca-
pite damnatus, in carcere insanus obiit. Huc quippe tandem
recidunt, qui primum Dei in terris ministros, postea in celo
Sanctos, tandem Christum ipsum sub specie honoris diuini,
primum honore spoliant, mox in ordinem cogunt, tandem pe-
nitus despiciunt atque contemnunt. Catholici B. virginem
neque deam faciunt, sed vt Dei matrè inuocant, vt eius pre-
cibus Deo cõmendentur; nec *sacrilegis titulis ornata in Chri-
sti locum subrogant* (sunt hæc duo fœda Caluini mendacia) sed
veris titulis etiam infra tantæ Matris dignitatem ornatam,
Christo Domino ita postponunt, vt non nisi per supplices ad
Christum preces aliquid ab illa postulent. Sacrilegi verò hæ-
retici sunt, atque imprimis Caluinus, qui *eam in vulgarem
mulierum ordinem à Christo cogi* affirmant, & hoc exemplum
pæpetuum esse ac omnibus seculis communem doctrinam pro-
nuocant, vt hodie vsque non nisi vulgari muliercula habenda
sit. Hæc Caluini hoc loco sacrilega audacia est, qui me-
dium tenere nesciens, vt deam faciat Christi matrem, pro
vulgari muliercula habendam censet. Dum vitant stulti vi-
tia, in contraria currunt.

18. Quid signum ostendis nobis quia hæc facis?

Captat hinc occasionem Caluinus Catholicorum neces-
sariam quandam pietatem acriter taxandi. Sed in eo
quod captat, capietur ipse. *Testimonium* (inquit) *aliquod diuini*
ad na virtutis habere Iudæi volunt: interea nihil admittunt quod
huic loci. non hominum modulo respondeat. Sic hodie Papiæta miracula
*flagitant, non quòd locum daturi sint Dei potentia. Nam illis fi-
xum est, homines præferre Deo, nec unquam unum ab eo despe-
ctere, quod usu & consuetudine receptum habent. Sed ne absque*
ratione videantur Deo esse rebelles, colorem hunc prætexunt sua
pertinacia. Hæc ille. Sed huic impostori respondendum est: Si
nos Iudæis similes simus, qui à nouis magistris miracula peti-
mus; Caluinum Christo similem esse debere, à quo ista pe-
tunt

Caluini
compara-
tio absur-
dissima.

tuntur. Si Christo similis Calvinus esse vult, ostendat se esse in Scripturis prædictū, à populo Christiano expectatum, magnum denique Prophetam ad consolationem populi Dei, qui noua faciat omnia, præfiguratum, sicuti Christus seu Messias populo Iudaico in Scripturis promissus erat, ab illis auidissime expectatus, etiam eo ipso tempore quo venit ad consolationē plebis Israël, qui omnia instauraret. Deinde si similes Iudæis simus à Christo hoc loco signum petētibus, facere Calvinus debuit, quod prius Christus fecit; diuinam suam virtutem ostendere eum oportuit, sicuti Christus in templo iam ostenderat, homo solus & inermis eiciens de templo vendētes & ementes, adeoque flagellis eos ignominiosè abigens, vt sic iniquè ab illo signū peti doceat, sicuti à Christo Iudæi (accepto tanto signo, tantōque diuinæ cuiusdam potentæ argumento) iniquè & absurdè signum flagitabant. Petebant ab illo potestatis suæ argumentum qua fretus hoc faceret (*Quod signum ostendis nobis quia hæc facis?*) quum ipsum per se factum potestatis suæ ac potentæ diuinæ argumentum euidēs & luculentum esset. Nunc Calvinus dogmatista nouus, & pro nouo Propheta se iactitans, (scribit enim *se vnum ex illis esse quorum opera Euangelij doctrinam Deus mundo restituit*) nullo dato potestatis suæ argumento, sed in lacu suo Geneuensi latitans, quod ab eo eiusque similibus miracula flagitentur, simile quid ab eo flagitari clamitat, quale Iudæi hoc loco à Christo flagitabant. Sed quantum in vtroque discriminis sit, ad hunc locum quod attinet, hæc pauca demonstrant.

Iam verò non iniquè nec aut fastu aut incredulitate Iudæica, sed æquissime & fide ac religione Christiana à Luthero, Caluino, & aliis horum temporum nouis Magistris ad vocationis suæ penitus extraordinariæ (cucurrerunt enim nemine mittente) nouæque doctrinæ confirmationem miracula & signa expeti & flagitari posse (nam de facto hæc ab illis flagitare paucos arbitror, quum ipsa eorum impia & scelerata doctrina satis superque seipsam prodat) paucis demonstrabitur. Nouos se esse Magistros, & nouam doctrinam adferre his aliquot seculis incognitam adeoque damnatam, non solum de facto demonstrant veterum Patrum in Scripturis exponendis iudicia & in cōtrouersis hodie dogmatibus vnanimem consensum apertè respuentes (cuius rei varia exempla alibi ex Caluino protulimus) sed etiam disertis verbis profitentur. Quod noui sint & extra ordinem vocati Magistri, his verbis profitetur Calvinus. *Apostolorum* (inquit) *officium fuit*

Luc. 2.
Ioan. 4.

In Epist.
præfixa
comment.
in Epist.
las ad Ts.
moth.

Miracula
à nouis ho-
die dogma-
tistis meri-
tò flagitan-
ri posse.

Instit. lib.
4. c. 3. nu.
18.

ut orbem à defectione in veram obedientiam reducerent. Evangelista officio illis proximi sunt, adeoque vices eorum gerunt. Hi non sunt perpetui in Ecclesia sicuti Pastores & Doctores, sed ad id modo tempus inslituuntur, quo erigenda sunt Ecclesia, ubi nulla antè fuerant. Quamquam non nego quin Apostolos postea quoque vel saltem eorum loco Evangelistas interdum excitavit Deus, ut nostro tempore factum est. Talibus enim qui Ecclesiam ab Antichristi defectione reducerent, opus fuit. Munus autem hoc extraordinarium appello. Hæc Calvinus. Nec multo

Confess. f. dei c. 5. num. 28.

aliter illi in hac parte conformis Beza. Indigni sunt Ministrorum nomine qui sese falsò Ministros vocant, quum à Domino non sint vocati, id est, qui vel ritè non sunt electi ab Ecclesia, (si quis est in Ecclesia legitimus ordo constitutus) vel à Deo non sunt extra ordinem excitati, sicut nostro quoque tempore accidit, rebus ita collapsis ut ordinaria vocationi nullus esset locus relictus. Hæc ille. Uterque appetit fatetur, & dissentit profiteretur, vocationem suam extraordinariam esse, & tanquam novos restaurandi orbis Apostolos, aut saltem Evangelistas esse. Idem agnoscit Musculus in locis communibus in cap. De Ministris Ecclesiæ, & Brentius in prolegomenis contra Petrum à Soto. Doctrinam quoque se novam & orbi Christiano incognitam atulisse, non agnoscunt modo,

In Annotat. ad Rom. 3. ver. 20.

sed & gloriantur omnes. Inter alios Beza his verbis, de Iustificatione ex fide disputans. Illi (inquit) per quos nostra aitate Dominus veluti sepultum Christi beneficium in lucem reuocavit, quum viderent, &c. Rursum de vi & effectu Sacramentorum disputans: Hanc (inquit) interpretationem si quis contraherit cum iis que non Origenes modo, sed nonnulli etiam ex Patribus alioquin pietate & eruditione clarissimis in hunc locum scripserunt, comperiet profecto quantam veritatis lucem Dominus in nos omnium hominum maximè indignos nostra memoria effuderit. Planè ita novam ac recentem suam suorumque doctrinam esse affirmat, ut sepultum Christi beneficium de iustificatione nostra in lucem reuocauerint, & novam veritatis lucem circa Sacramentorum doctrinam in eos Dominus effuderit. Ab istis novis magistris novamque doctrinam afferentibus, ab istis novis Apostolis aut saltem Evangelistis ab Antichristi defectione orbem reducètib, & collapsas toto orbe Ecclesias restaurantibus, meritò rogamus: Quod si vultis ostenditis nobis, quòd rectè & bono iure hæc facitis.

Ioã. 10. 38.

etq; vehementer urget. Si mihi nõ vultis credere, operibus credite.

Si op

Si opera non fecissem in eis qua nemo alius fecit, peccatum non haberent. Ac denique discipulis suis ait: *Alioquin propter opera ipsa credite.* Nunquid meliores Christo sunt? Petrus, Paulus, ceterique Apostoli, fecerunt signa & prodigia magna in populo, ut illis crederetur. Nunquid Apostolis maiores sunt? Sanè ad hæc Apostolorum miracula ita scribit ipse Calvinus. *Miraculi augebatur Ecclesia, quia fidei subseruiunt miracula. Vnde rursum probatur, nunquam separanda esse à verbo miracula.* Hæc ipse Calvinus in comment. Act. 5. vers. 14. Moyses nouas leges populo Iudaico promulgaturus, multis & admirabilibus signis à Deo commendatur. Nunquid Moyse excellentiores esse volunt? Quum Christus alio adhuc tempore, paulo ante passionem, simili in re hanc eandem potestatem exerceret, eiiciens vendentes & emètes de templo, dicitur ei iterum Iudæi: *In qua potestate hæc facis, aut quis tibi dedit hanc potestatem?* Tameñ post tot à Christo miracula & signa toto iam triennio in conspectu Iudæorum exhibita, importuna & friuola hæc erat expostulatio, quod vnus Nicodemus magister in Israël eos docere potuit, qui sic Christum affatus est, *Nemo potest hæc signa facere qua tu facis, nisi fuerit Deus cum illo:* tamen contra alios nouos magistros, templa Christianorum (ut hodie Calvinistæ fecerunt) partim spoliantes ac depradantes, omniâque sacra in eis monumenta demolientes, ut in Gallia & in hoc Belgio, partim à fundamentis subuertentes, ut in Scotia, nullo legitimo signo (nisi fortè spoliis ac rapinis) suam vocationem & tam immania scelera ac sacrilegia confirmantes, eadem expostulatio profus æquissima & necessaria est. Nam ut ipse Calvinus ad huc locum ait: *Non armantur hic procerui homines, qui sine vlllo mandato, sed priuata audacia publicum sibi munus usurpant.* Eodem modo nec in hac præpostera Iudæorū postulatione, *Quod signum ostendis nobis quia hæc facis?* in simili Christi facto proposita, *armantur procerui homines, noui pertinaces Magistri, lupi & seductores noui, qui sine vlllo mandato, à nemine missi, sed priuata audacia, & extraordinaria sui ipsorum intrusione, publicum sibi docendi, prædicandi, Scripturas exponendi, munus usurparunt.* Denique tales nouos & extraordinarios Magistros, ut vocationis suæ rationem reddat, & potestatis quam usurpant signa ostendant, vrgendos ac premendos esse, ipse imprimis docuit Lutherus. Sic enim ad Senatum Mülhusium contra clancularium concionatorem scripsit. *Accersat eum ad se Senatus, etiam presente omni populo,*

Ioan. 14.

24.

Ioan. 13. 11.

Act. 5. 12.

Matth. 11.

Ioan. 3.

In Harmo.

ad cap. 21.

Matth.

Tom. 2. o-

perum Ger-

man. Iena

editorum

fol. 455. b.

et 456. a.

pulo,

pulo, si fieri potest, & quaratur ex eo. Quis eum huc miserit aut vocauerit ad docendum? Id proculdubio Senatus non fecit. Quod si tum dicat se à Deo, atque ipsius spiritu missum esse sicut Apostoli (hoc autem dixit Calvinus, dixit Beza, dixit Musculus, dicunt & alij omnes noui hodie Magistri) probet hoc signis & miraculis editis, vel nolite pati ut concionetur. Nam ubicunque Deus ordinariam viam mutare vult, ibi semper miracula facit. Hæc Lutherus. Eat nunc Calvinus, & non Papietas, sed Lutherum arguat, quod exemplo Iudæorū audeat à nouis concionatoribus, qui extra ordinem à Deo se mitti dicunt, signa & miracula efflagitare. Denique aut seductor Calvinus est, qui hoc factum conqueritur, aut impostor Lutherus est, qui id faciendum hortatur. Sed hic contra caput suum stolidè & imprudenter, ille contra apertam veritatem impiè & impudenter scripsit.

IN IOANNIS CAP. III.

5. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei.

Hæc verba de baptismo Euāgelico ad literam intelligi debere, quia ipsum introitum regni Dei & primum ingressum in Ecclesiam nouam docere Nicodemum Christus voluit, tota semper Ecclesia indubitatè hæc tenet. Ad eodè sanè vt Pelagiani, qui peccatorum originale negantes, paruulorum baptismum necessarium esse negabant, quum ex hoc loco efficaciter se conuinci viderent, non quidem sint ausi negare de baptismo hæc verba intelligi; sed ad illam vanam distinctionem confugerunt, posse eos peruenire ad vitam æternam tametsi regnum Dei non introirent. De quo vide Augustinum. Calvinus nihilominus pertinacissimè contendit hæc verba ad baptismum non pertinere, sed ad solam renouationem spiritualem per fidem: Idque ea de causa ne baptismus ad salutem necessarius videatur, vnde sola fides saluificans continuo pro vana ac falsa refutaretur. Primum cauillatur non sequi necessitatem baptismi, etiamsi de eo sermonem hic fieri concedatur. Etiamsi demus (inquit) Christum hic loqui de baptismo, non tamen sic urgenda sunt verba vt salutem in externo signo includat; sed ideo potius aquam Spiritui adiungit, quia sub illi visibili simbolo quam Deus Spiritu suo vita aduinitatem solus nobis

De peccatoribus & re-
miss. lib. 1.
cap. 30.

Baptismi
necessitas
defenditur.